

záb. a zákonů tento zákon provádějících a doplňujících», uznal nss správným.

Jak bylo již v cit. nál. vysloveno, jest účelem § 3 č. 3 dávk. prav. osvoboditi od dávky veškery převody nemovitostí, které se dějí za účelem provedení poz. reformy a tomuto provedení slouží. Účel poz. reformy jest vysloven v § 1 a násl. zákona přidělového. Převádí-li se zabraný majetkový komplex, byť i se souhlasem stpú-u, s jednoho vlastníka na jiného bez zrušení záborového nexu, může to snad býti nějaký přípravný akt, není to však ještě provádění poz. reformy, naopak provedení poz. reformy právě tím, že zábor trvá dále, zůstává stpú-u vyhrazeno. Na tom nemění v daném případě nic ani okolnost, st-lem zdůrazněná, že stpú zavázal nabyvatele, aby tito části velkostatku odprodali do drobného přidělu, nebylo-li stpú-em zároveň vysloveno, že vzhledem k tomu propouští se tento převedený velkostatek ze záboru. Že by se tak bylo stalo, písemná stížnost netvrdí. — — — —

Právem tedy neposkytnul žal. úřad spornému převodu osvobození od dávky z přírůstkem hodnoty nemovitostí dle § 3 č. 3 dáv. prav.

Č. 9135.

L é k á r n y: * Pouhá okolnost, že lékárník neučinil opatření, aby v jeho lékárně i v jeho nepřítomnosti byly vydávány léky i v době noční, nezakládá skutkovou podstatu přestupku §§ 13 a 41 lékárenského zákona č. 5 ř. z. ex 1907.

(Nález ze dne 20. března 1931 č. 4445.)

V ě c: Mag. Ph. Leopold P. v D. (adv. Dr. Frt. Lohr z Prahy) proti zemské správě politické v Praze o přestupek lékárenského zákona.

V ý r o k: Nař. rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

D ů v o d y Nař. rozhodnutím zamítl žal. úřad odvolání st-lovo z výměru osp-é ve Š. z 25. ledna 1928, jímž byl st-l uznán vinným přestupkem § 13 lékárenského zák. z 18. prosince 1906 č. 5 ř. z. ex 1907, jehož se dopustil tím, že nebyl dne 14. října 1927 o 8. hod. večer ve své lékárně přítomen, aniž učinil nutná opatření pro nepřetržitý provoz lékární, a odsouzen na základě § 41 cit. zák. k peněžitě pokutě 100 Kč event. 5 dní vězení.

Jednaje o stížnosti do rozhodnutí toho podané, vycházel nss z těchto úvah:

St-l namítal již v odvolání z výměru prvé stolice, že žal. úřad vychází z mylného výkladu § 13 lékár. zák., neboť zde je nařízen pouze nepřetržitý provoz lékární, nikoliv však nepřetržitě její otevření, resp. prodej v ní. Žal. úřad k vyvrácení této námítky st-lovy poukázal na povinnost lékárníkovu vydati v každé době stranám léky.

St-li, jenž stejnou námítku opakuje i ve stížnosti, bylo dáti za pravdu. St-l byl odsouzen podle § 41 zák. č. 5/1907 ř. z. pro přestupek § 13

tohoto zák. V tomto zák. předpisu jest majiteli lékárny uložena povinnost »udržovati nepřerušeně provoz lékárny« (v něm. autentickém textu se praví »den Betrieb der Apotheke ununterbrochen aufrecht zu erhalten«). Jak již ze znění toho se podává, a jak je nad to patrné z celého dalšího obsahu cit. paragrafu, je tento příkaz ekvivalentní se zákazem, že se nesmí provoz lékárny přerušiti. V daném případě nebylo nikdy popíráno, že stl- měl onoho dne, kdy se inkrimovaného činu dopustil, po celý den lékárnu otevřenu, a stejně také dne následujícího; že pouhé opomenutí, učiniti opatření, aby v nepřítomnosti lékárníkově byly vydávány léky i v době noční, t. j. kdy podle všeobecných zvyků provozních bývají lékárny vždy zavřeny, nelze označiti za přerušeni provozu lékárny, o tom nemůže býti sporu. Na tom nemůže nic změnit okolnost, že lékárníci mají snad podle jiných předpisů (míněn tu patrně § 15 lékařské instrukce, vydané dvor. dekr. z 3. listopadu 1808 č. 16.135) povinnost vydávati léky každému, ve dne i v noci. Nesplnění této povinnosti nezakládá ještě podstaty přerušeni provozu živnosti lékařské, a proto nespadá pod skutkovou podstatu § 13 cit. zák., a nemůže býti trestáno podle § 41, jenž stanoví trestní sankci jen na přestupky tohoto zákona nebo nařízení vydaných k jeho provedení.

Je tudíž nař. rozhodnutí založeno na mylném právním názoru a slušelo je zrušiti podle § 7 zák. o ss.

Č. 9136.

Zaměstnanci veřejní: I. * Příklad 4200 Kč poskytnutý z důvodu vedení dvojí domácnosti soudcům nejvyššího soudu v Brně ve smyslu usnesení vlády z 30. března 1921 není ani stálým služebním požitkem ani osobním přídatkem ve smyslu § 196 odst. 1 plat. zák. č. 103/26. — II. * Poskytuje zmíněné usnesení vlády právní nárok na přídatkem ten?

(Nález ze dne 20. března 1931 č. 4458.)

V ě c: Dr. Karel H. v B. proti ministerstvu spravedlnosti (vrch. odb. r. Dr. K. Vodstrčil) o převod do nových platů zákona č. 103/26 a o odnětí přídatku 4200 Kč na vedení dvojí domácnosti.

V ý r o k: Stížnosti se zamítají jako bezdůvodné.

D ů v o d y: Nař. rozhodnutím ze 4. října 1928 nevyhovělo min. sprav. odvolání st-le, rady nejvyššího soudu v Brně, podanému z výměru presidia nejvyššího soudu v Brně z 21. května 1927 č. 572/27 o převodu do platů podle zák. č. 103/26. Dalším nař. výnosem z 28. února 1929 nepřiznalo jmenované min. st-li v pořadí stolic přídatkem ročních 4.200 Kč k úhradě výloh spojených s vedením dvojí domácnosti od 1. ledna 1926. — — — —

O stížnostech uvažoval nss takto:

Rozhodnutím ze 4. října 1928 vyslovil žal. úřad v pořadu stolic soudní administrativy, že přídatkem ročních 4.200 Kč, jež st-l pobíral jako náhradu diet z titulu vedení dvojí domácnosti, nenáleží mezi dosa-